

MODERNÉ
ROMÁNY

Vesmír je ženatý

KARIN KRAUSOVÁ

O ŽENÁCH, KTORÉ SA ZAPLETÚ SO ZADANÝMI MUŽMI.

Vesmír je ženatý

KARIN KRAUSOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 -53 - 3

*Vesmír
je ženatý*

KARIN KRAUSOVÁ

moderné romány

Copyright © Karin Krausová 2017

Kapitola 1

„Na čo myslíš?“

„Na britskú kráľovnú a na tú ich odpornú kávu, ktorá sa nedá piť.“

„Môžeš byť chvíľu normálna?“

„Nie.“

„Ty si fakt problematická.“

„Problémová je spisovne, Soňa,“ opravila som ju láskavo.

„Keď pristaneš, pošli správu, nech nemám stres z toho, že sa už s tebou nikdy nepohádam.“

„Chceš sa hádať?“

„Zvykla som si.“

„Nemala si mi to dovoliť.“

Pozerala som na ľudí okolo seba. V rukách mali palubné lístky a tvárili sa unavene.

„Tebe sa dá niečo zakázať?“

„Nie, ale ty si sa ani nepokúsila.“

„Lebo ťa mám prečítanú.“

„Ja seba nie.“

„No tak, hlavu hore, Karin.“

Prikývla som.

„Zbalené máš všetko?“ položila mi poslednú otázku v rodnej reči.

„Všetko. Vlečiem so sebou tridsaťkilogramové kufriko pesimizmu a nemienim cvakať za nadváhu. Ale predovšetkým...“

„Kašleš na lásku,“ skočila mi do reči. „Už si to spomenula asi stokrát.“

Dívam sa na Soňu a zrazu sa neubránim slzám. Takým skrytým. Takým, ktoré nestekajú po lícach, iba hrozne pália v očiach a nevidiať ich.

Vystrela som ruky.

Objala ma.

Pevne som ju stisla.

V jej objatiach som mala vždy pocit, že som v bezpečí.

Niektorí ľudia nás objímajú „bezpečne“ a niektorí zase „nebezpečne“.

Ale o tom neskôr...

Kapitola 2

Letisková hala sa netvárila nijako. Ja zúfalo a Soňa, akoby nebolo nič prirodzenejšie v živote, iba môj práve chystaný odlet do Londýna.

Prácu som si našla cez internet.

Hľadáme guvernanku k trom deťom. Anglický jazyk potrebný. Tak znel inzerát.

V jeden bezvýznamný utorok som s gestom klaviristky položila svojich desať starostlivo pestovaných prstov na klávesnicu notebooku a napísala obratom odpoveď.

Mám kladný vzťah k deťom, ku koňom a k Eltonovi Johnovi. Dokážem si preložiť jeho texty bez pomoci slovníka.

Karin

Úprimne povedané, nečakala som odpoveď. Zaregovať na takýto bonmot by som bola schopná iba ja, moja priateľka Soňa a ešte pár týpkov so zmyslom pre dobre pestovanú imidžovú a nezáväznú komunikáciu na stránkach facebooku.

Odpoveď však prekvapivo prišla.

Obratom.

V podobe minidotazníka, ktorý som vyplnila a vrátila po desiatich minútach na adresu priamo do Londýna.

Po niekoľkých emailoch a jednom telefonáte od môjho budúceho zamestnávateľa bolo dohodnuté. Priletím 10. februára na letisko Luton v Londýne letom F 345. Mr. Cook ma bude čakať spolu so svojimi troma deťmi, aby som vraj s nimi bola v kontakte od prvej chvíle svojho príchodu do UK.

Občas robím v živote somariny, ale táto bude medailová, prebehlo mi myslou, keď som si sadala k okienku v lietadle vedľa útlej blondínky. Blondínky so zle odfarbenými vlasmi a s riedkymi mihalnicami.

Každý človek robí v živote somariny, či už si to prizná, alebo nie. Za somariny vo všeobecnosti považujeme každý niečo iné, a tak ich presná definícia nie je jednoznačná, utešovala som sa alibisticky. Pohodne som sa usadila a sledovala letušku, ktorá nacvičenými pohybmi demonštrovala, ako ustáť pád lietadla, a za pomoci čoho čiastočne alebo úplne prežiť. Vždy som pri pohľade na letušky, ktoré robia túto povin-

nú gymnastiku, pochybovala, či to ich predstavenie má pre pasažierov nejaký zmysel. Ak by naozaj došlo k nejakej katastrofe, nastala by nekontrolovateľná panika. Bola by som prvá, ktorá by som ju svojou slušnou hysterickou výbavou udržiavala až do úplného konca. A čo je na tom najhoršie, bolo by nás viac.

Letuška docvičila, lietadlo nabralo rýchlosť a odlepilo sa od asfaltu štartovacej dráhy. Zamierilo o niečo bližšie ku „Kráľovstvu nebeskému“ a ja som mala strašnú chuť niekomu tam hore dať aspoň pár otázok. V tej chvíli som však bola na toho, čo to tam má celé pod palcom, poriadne našťvaná.

Prečo mi to urobil?

Kapitola 3

Moja sestra Lea

(príklad číslo 1, ako to nefunguje)

Roky prežité po boku ženatého muža jej už nikto nevráti. Keď sme sa jej spolu s mamou snažili otvoriť oči a dohovoriť jej, zabuchla za sebou dvere nášho trojizbového, od bytového družstva neodkúpeného bytu. Dvere síce ostali akýmsi zázrakom v pántoch, ale omietku okolo zárubne nám prišiel opraviť sused, ktorý sa mame ponúkol úplne dobrovoľne. Určite ju lutoval, lebo klebety sa v paneláku šíria rýchlejšie ako mor.

Faktom bolo, že sa moja sestra vo svojich dvadsiatich rokoch, ako študentka VŠVU, zaplietla so svojím profesorom dejín umenia. S Richardom.

Richard mal charizmu, o dvadsať rokov viac ako Lea, dve deti so svojou manželkou a ešte jedno nemanželské dieťa ako corpus delicti toho, že prvú vrásku na jeho akademickom čele nespôsobil fenomén zvaný vernosť.

Richard bol výborným znalcom dejín, ale o triedu lepším znalcom umenia ohlupovať baby inteligentnými prízemnosťami. Moja sestra bola z neho úplne hotová.

„Miluje mňa, nie svoju ženu,“ opakovala svoj evergreen, ktorý už neolizoval ani posledné priečky hitparády, vždy keď sa jej mama opýtala, kedy sa konečne Richard rozvedie.

„Netrvám na rozvoде. Stačí mi, že si rozumieme,“ oponovala zanovito.

„Aj ja si rozumiem so svojím šéfom a neviem, aký je v posteli,“ kontrovala mama.

„Tak si to mala zistiť.“

„Je ženatý!“

„Je to chlap!“

„Je to ženatý chlap!“

„A?“

„Ženatí muži už niekomu patria!“

„Aj ženatí muži majú právo na omyl.“

„Majú, ale nezotrývajú v ňom dlhé roky.“

„Patrí mne.“

„Odkedy si prešla na kaleráby?“

„Aké kaleráby?“

„Tie, čo ti Richard tlačí do hlavy,“ zapojila som sa, lebo odkedy Lea tvorila s Richardom a jeho ženou milostný trojuholník, pravidelne si stála na kábli. Nepochádzali jej ani základné veci, nieto ešte nejaká nadstavba.

„Sklapni, Karin.“

Sklapla som.

„Mami, ja fakt nemôžem za to, že ti to po otcovej smrti nevyšlo. Nemôžem za to, že sa tá tvoja študentská láska oženila. A už vôbec nemôžem za to, že sa nerozvedol, keď si ty odovela,“ nervózne gestikulovala a perlila prvú ligu.

„Bol ženatý, rešpektovala som to.“

„Sme o storočie ďalej.“

„Ja hovorím o morálke, ty o čom?“

Mama vyšla z kuchyne a utierka na riad, ktorou doutierala kuchynský pult, pristála na klietke nášho vyplíznutého papagája.

Bože, nie. Prestala som si lakovať nechty a dala som dole utierku z Roriho klietky. Chudák Rori, myslel by si, že je zase noc, a spať dvadsaťštyri hodín v kuse je veľa aj na papagája.

V podstate sme mali v byte papagáje dva. Roriho a moju mamu, ktorá dookola opakovala mojej nepodarenej sestre to isté. Odsudzovala jej vzťah so ženatým chlapom a nepremeškala žiadnu príležitosť, aby jej to nenaservírovala aj s omáčkou okolo toho. Lea však bez zábran tiahla životom a nemienila o tom

s nikým diskutovať. Okrem Richarda III., ako sme ho spolu s mamou familiárne volali.

Ak tu bol niekto z minulého storočia, tak to bol Richard III. Historicky prekonaný model ženatého chlapa, ktorý svoju rodinu povýšil na piedestál, ale potreboval niekoho, kto by na ten piedestál vyložil jeho. Občas pofúkal, občas podržal a nerobil problémy. Naša Lea vyhrala konkurz.

Konkurz na miesto „slečny Fajn“. Slečny, ktorá bola pripravená uveriť tým táraninám o tom, že keby nebolo jeho ženy, sú spolu až do skonania sveta. Dovedy, kým sa to vyrieši, musí byť trpezlivá a vášnivá, pretože obidve veci sa mu náramne hodili.

Prvé dva roky ten sprisahanecký a ilegálny vzťah vyhovoval obidvom. Po dvoch rokoch sa Lea rozhodla nárokovať si postavenie oficiálnej milenky a začal sa nekonečný seriál rozchodov a príchodov. Taká typicky slovenská talianska dráma. Občas lietali facky, ktoré striedali kytice kvetov a ubezpečenia, že tento týždeň Richard kúpi kolky a nalepia ich spoločne na jeho žiadosť o rozvod s jeho „nemilovanou ženou“...

„Ideš pracovať cez agentúru?“ oslovila ma útla blondína s riedkymi mihalnicami, sediaci vedľa mňa v lietadle.

Zazrela som na ňu.

„Volám sa Marcela,“ priateľsky sa zazubila.

„Nie, cez agentúru nie,“ odsekla som.

Nechcelo sa mi zoznamovať.

Nechcelo sa mi viesť dialógy typu kto si a o čo ti v živote vlastne ide. Nechcelo sa mi odpovedať ani sa nejako tváriť. Dievčinka s porozumením pokývala hlavou a stíchla.

Keď Richard pol roka vždy zabudol kúpiť kolky, Lea prešla do útoku. Vybrala sa raz v jedno slnečné popoludnie s veľkými čiernymi imidžovými okuliarmi na očiach za jeho ženou a zdôverila sa jej so všetkým, čo malo ostať medzi ňou a Richardom. Na druhý deň to, pochopiteľne, od profesora dejín schytala, ale keďže bez neho nevedela žiť, oľutovala to a sľúbila mu, že sa to už viac nestane. Svojím unáhleným činom spôsobila, že Richardova žena ho stráži a špehovala na každom kroku. Americké stíhačky typu F-16 boli oproti nej skúšobný model.

Mama po nociach plakala, ja som jej písala esemesky a emaily. Striehla som na facebooku a vždy keď bola online, som si ju patrične podala.

Prestala byť online a mňa si podala moja mama.

„Karin, tvoja sestra sa zbláznila... Dúfam, že aspoň ty máš rozum...“

Bože, tieto márne nádeje.

Kapitola 4

„Volám sa Karin,“ prerušila som pre zmenu ja svoje myšlienky na Leu a usmiala som sa na blondínku vedľa seba.

„Našla som si prácu cez internet, dúfam, že to vyjde,“ dodatočne som jej poskytla informáciu, o ktorú prejavila pred chvíľou záujem.

„Ja idem pracovať cez agentúru a tiež dúfam, že to vyjde. Ak to nevyjde, tak budem hľadať len tak. Mám v Londýne priateľa, ktorý ma tam bude čakať,“ pohodlne sa oprela a vybrala z vrečka horalku.

„Ženatý?“

„Nie!!!“ Marcela spozornela a pozrela na mňa ako na pacientku z Pezinka.

„Prepáč, žartovala som.“

Sledovať svoju sestru, ako šesť rokov šantí so ženatým chlapom, nemôže predsa ostať bez následkov, to iste pochopí každý. Blondína letiaca do Londýna sa zatvárala smiešne.

Zaklipkala tými svojimi riedkymi mihalnicami a nasadila si do uší slúchadlá i-Podu.

Pohodlne som sa oprela a zavrela oči.

„Nieže budeš v živote taká sprostá ako tvoja sestra, sprostejšia ako kamoška Soňa a úplne najsprostejšia ako Táňa. Ženatí chlapi nie sú chlapi.“ To bola mamina definícia mužov s obrúčkami a ja som vždy, keď to dopovedala, zdvihla prst a naznačila súhlasný like. Chodila som v tom čase s Robim. Študentom práva a slobodným frajerom a nechápala som ani Leu, ani Soňu a Táňu, a ak mám byť úprimná, ani Robiho. Vtedy...

Vtedy bolo vtedy...

Po chvíľke som otvorila oči a pozrela som sa opäť z okna lietadla. Leteli sme nad morom. Marcela sedela ticho a už sa ma na nič nepýtala. Letuška nízko-rozpočtových aerolínií ohlásila pristávanie. Pripútali sme sa a čakali, kým bude mať lietadlo pristávaciu výšku a ozve sa pilot: „Give me position.“

Keď dostal z veže pozíciu a ja posledný záchvat lútosti za svojou rodnou hrudou, kde majú v každých potravinách horalky, stihli sme pristáť. Pasažieri odmenili pilota potleskom napriek tomu, že pristál

tromi megaskokmi. Nebolo to na potlesk, ale koľkým ľuďom sa v živote tleska za oveľa slabšie výkony...

Marcela vstala zo sedadla ako prvá.

„Vymeňte si čísla mobilov,“ navrhla pohotovo a už mi diktovala to svoje.

Nechápala som, prečo by som si s ňou mala vymieňať číslo mobilu. Dokopy sme si povedali tri vety a nejako zvlášť sme si ani nesadli. Keby som si na Slovensku mala vymieňať číslo s každým, kto mi povedal tri vety, skolabuje aj ten najlepší aparát a spadne aj tá najlepšia sieť. Neochotne som natukala do mobilu jej číslo.

„Marcela, let F 345,“ komentovala som vytvorenie nového kontaktu vo svojom telefóne, ktorý chvíľu štrajkoval, kým nenabehol na britský Vodafone.

Vzala som si príručnú batožinu a rozlúčili sme sa ešte pred vystúpením z lietadla. Venovala som jej posledný pohľad, neosobný stisk ruky, možnosť poslednýkrát zacítiť vôňu môjho prenikavého značkového parfumu a vykročila som dlhou chodbou do letiskovej príletovej haly...

Kapitola 5

Do Anglicka som v podstate ušla. Zbabelo ušla pred osudovým vzťahom, ktorý ma oberal o moju identitu, naruby staval moje životné zásady a vtiahol ma do sexuálnej závislosti od niekoho, kto hľadal cezo mňa sám seba. (Ten posledný vymenovaný dôvod mojej legálnej emigrácie by mal byť trestným činom.)

Lúbila som ho nekonečne, až tak, že som to vzdala.

Zoznámili sme sa úplnou náhodou, ak veríme, že náhody existujú. Ak nie, tak sme sa zoznámili vďaka nepoznaným súvislostiam.

Bolo to v nákupnom centre. V takom tom veľkom, farebnom, na okraji mesta, s preplneným parkoviskom a s hlasno hrajúcou hudbou. V tom čase som pracovala pre jednu farmaceutickú firmu a bola som na

služobnej ceste v mieste jej sídla. Podvečer, v rámci psychohygieny, som sa vybrala nakupovať. Spokojná so svojím novým pulóvrom zelenej farby, ktorý mi náramne pristal k očiam, som sa rozhodla dať si dobrú kávu.

Nepatrím k ženám, ktoré majú problém sadnúť si na kávu samy. Úprimne povedané, vyhovuje mi to. Ja, káva a moje myšlienky, to býva občas dobrá trojka. Aj keď nie práve tá, ktorá boduje v rebríčkoch mužských snov.

Sadla som si do jednej z tých kaviarní v preľudnenom nákupnom centre a objednala si viedenskú. So šľahačkou. Vytiahla som z kabelky škatuľku s cigaretami a krátiac si čas nikotínovým pôžitkom som sa nezainteresovane dívala na davy ľudí potulujúcich sa medzi obchodmi a obchodíkmi supermarketu.

Strašidelné množstvo závislakov. Bez marketov a hypermarketov nedokážu prežiť ani jeden víkend. Celé rodiny sa sem dotrepú preto, aby neodkladne kúpili to, čo už majú. Posedávajú v kaviarňach, kým ich deti bezcieľne lietajú naokolo ako nepríčetné a občas sa pribehnú napiť. Reklamujú už kúpené a kupujú reklamované. Na záver zaútočia na potraviny a na parkovisku ich potom cez plne naložený vozík takmer nevidno. Chvíľu trvá, kým to všetko preložia do auta, a ten istý rituál sa opakuje, keď to zasa doma všetko vyložia. Ďalší krásny víkend je za nimi.